

A POR ELLOS...

Els pares sempre tenen raó. Una filla pot casar-se amb un borratxo, un mal tractador, un falangista, però mai amb un artista, un home de la faràndula. Uns pelacanyes tots ells.

La raó dels pares ha quedat clara aquests dies. Els artistes, com sempre estan a la puta misèria. Ni tan sols tenen aigua per

religioses han demostrat que el gran focus de contagi del Covid, ve del artistes. Diguem-ne teatre o museus o concerts... Qualsevol cosa que ajudi a pensar, imaginar, somniar, incitar, mobilitzar... Això porta el Covid.

Jo tenia un oncle rapsoda i la va passar més puta que la Magdalena evangèlica. I per què? Per un mal entès esperit d'aventura, per un Ego immoral, per unes ganexes demoníques de provocar sentiments nous en ànimes adormides. Una ximpleria, senyors, sobre tot perquè el meu oncle podia haver estat funcionari d'Endesa o empleat de la Caixa i ell es va negar a seguir els consells familiars i va dedicar-se a l'art. A la merda l'art. L'art no dóna per omplir la panxa. És més, jo diria que el que vol dedicar-se a l'art no té dret a omplir la panxa.

El món és un sofà amb una vaca endormiscada asseguda a sobre. I si volem que el món vagi bé, com fins ara, hem de seguir alimentant la vaca i el

sofà. Res d'ensurts, res de noves idees, res de fomentar pensaments que facin aixecar a la vaca del sofà.

La meua família, llesta com era i una mica burgesa, va abandonar a l'oncle rapsoda que va morir sol, amb un coma etílic de cavall sota una gruixuda capa de neu. Com que estava gelat, no va necessitar caixa. Una fosa de terra nevada li va servir de tomba fins que un estiu de massa calor, va revifar, i va tornar a la casa pairal. Des d'aleshores els meus familiars ni dormen ni descansen ni fol·len perquè el fantasma es presenta a mitja orgia i els proposa penetracions massa agosarades.

És el que passa amb els artistes. El poder els maltracta, la família els té por, la societat adormida els maleeix, però segueixen allí, encara que sigui morts de gana, només amb l'esperit.

fer un caldo de pedres. Alguns companys els ajuden, però passen gana i vergonya i s'ho tenen ben merescut perquè les autoritats sanitàries, polítiques i

DEMANAR PERDÓ ÉS CORRECTE?

Programa irlandès, bon vespre o bona nit si això impedeix explotar com un globus davant la nova de 9.000 infants morts en cases d'acolliment administrades pel govern d'Irlanda. No explotes però no t'ho pots empassar i ja no pots encetar el dia d'una manera raonable.

Després vas a treballar i ho oblides, com també oblides d'anar a comprar queviures i whisky quan escoltes que el govern, el d'aquí, allarga el confinament municipal encara dues setmanes més i t'enfades i et poses de mala llet ja que el cap de setmana no podràs marxar a estirar les cames i airejar els pulmons a la Cerdanya o al Delta de l'Ebre. I quan arribes a casa constates que a la nevera i al rebost no et queda res, ni verd, ni pa, ni vi.

T'estires al sofà amb un sospir i el teu cap aconsegueix descansar un minut amb el convenciment que demanaràs una pizza i soparàs mirant una sèrie. Engegues la ràdio i ja tens sintonitzat Info-Cat 24 hores i no reaccions amb prou rapidesa per apagar-lo. La locutora, torna a parlar dels infants, nenes i nens irlandesos morts. El govern d'aquell país ha demanat perdó però unes quantes boles de foc et recorren el cos. El govern del teu país, el que t'han imposat o has triat, mai a demanat perdó ni hi ha cap esperança de que un dia ho faci. Sense anar molt enrere, per la repressió salvatge després de la guerra, o pels intents de genocidi cultural repetits un any sí i l'altre també, o encara pels 2700 encausats per la revolta de l'Octubre català en demanda de llibertat i dret a escollir el futur.

El Memorial de Greuges seria molt llarg i potser ja seria hora que algú el

redactés i el presentés públicament per contrarestar les ofensives a base de mentides barates del PSC-PP-C'S i Vox. Hi haurà o no eleccions? Però saps perfectament que t'estàs perdent pels límits borrosos entre història i realitat. El teu mòbil no para de fer sorolls de rebuda de missatges. Els teus amics i coneguts estan abandonant en massa Whatsapp a causa de les noves condicions de confidencialitat. Penses que ja ho faràs demà i et fas una nota de veu per que el mòbil t'ho recordi.

Demanes la pizza i et diuen que t'arribarà en 30 minuts. Segueixes escoltant les notícies i acabes convençut que et serà impossible menjar res aquest vespre. Durant 25 minuts escrius Whatsapp per dir a la família, amics i coneguts que deixes aquesta aplicació i et passes a Telegram llavors sona el timbre del interfon. Obres i baixes a recollir la pizza.

Quan tornes a seure al sofà constates que no tens gana. En canvi, potser canviaries d'opinió fent una passejada. Dit i fet. Abric, bambes, carrer i a la cantonada un control policial. Són les 22 hores. Tens surts amb una excusa barata i pagant 130€.

Cal reconèixer que has tingut un dia complicat amb les situacions Dickens a la irlandesa i et fiques al llit.